

De sterke en de helpende arm

De opvang van psychiatrische patiënten is momenteel een groot probleem. Recent kwam er een melding binnen die aangaf dat betere samenwerking tussen zorg en politie noodzakelijk is.

De partner van een vrouw is psychotisch en loopt agressief op straat rond. Ze heeft al een paar keer de politie voor hem gebeld, maar die geeft aan dat de heer geestesziek is en dat er een arts nodig is. De vriendin van de patiënt belt de HAP. Na overleg met de regiearts van de HAP wordt de vriendin geadviseerd de crisisdienst van de GGZ te bellen. Als de vriendin de crisisdienst van de GGZ belt, geeft de triagist van de GGZ aan dat bij een agressieve patiënt de politie moet worden gebeld; de politie kan daarop dan de crisisdienst GGZ weer bellen.

De vriendin van de patiënt belt opnieuw de politie. Die weigert wederom te gaan. Daarop belt de vriendin wéér de crisisdienst van de GGZ. De triagist van de GGZ weigert iets te ondernemen. Daarom besluit de vriendin de HAP weer te bellen. De triagist van de HAP belt de politie: na lang wachten is er contact tussen de triagist van de HAP en de politie en besluit de politie in actie te komen.

Het zou goed zijn als m.b.t. deze problematiek goede samenwerkingsafspraken worden gemaakt. Maar zeker het bij voorbaat afhouden van patiënten in nood lijkt geen goed uitgangspunt.